

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 13 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt XVIII C 3727/17 z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. przeciwko M. P. o zapłatę kwoty 1.356,20 zł:

1. zasądził od M. P. na rzecz Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 1141,20 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo w pozostałej części,
3. nadał wyrokowi w punkcie 1. i 4. rygor natychmiastowej wykonalności,
4. zasądził od M. P. na rzecz Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 252 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona powodowa, zaskarżając je w części, tj. oddalającej powództwo w zakresie kwoty 215 zł. Powódka zarzuciła rozstrzygnięciu naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy:

1. art. 236 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie wydania postanowień dowodowych odnoszących się do poszczególnych wniosków dowodowych, a przy tym dokonanie oceny tychże dowodów, w sytuacji, gdy sąd nie może opierać postępowania dowodowego w oparciu o dowody prawidłowo niewprowadzone do postępowania,
2. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie przez Sąd Orzekający analizy przedstawionych przez powoda twierdzeń i dopiero po ich negatywnej ocenie przeprowadzenie postępowania dowodowego, w sytuacji gdy w/w przepis przy spełnieniu przesłanek do wydania wyroku zaocznego nakłada obligatoryjny obowiązek dokonania oceny twierdzeń powoda;

W przypadku nieuwzględnienia przedmiotowego zarzutu, powódka z ostrożności procesowej zarzuciła rozstrzygnięciu naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. brak wszechstronnego rozważania zebranego w sprawie materiału przez Sąd Orzekający i odmówienie mocy dowodowej przedłożonym w sprawie dokumentom, w sytuacji, gdy przedmiotowe dokumenty winne być traktowane, jako dowody należycie wykazujące istnienie przysługującej powodowi należności,
2. art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania stron - pozwanej, w sytuacji gdy zdaniem Sądu, czemu Powód konsekwentnie zaprzecza, w sprawie brak było środków dowodowych,
3. art. 308 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd I Instancji dowodów z przedłożonych w postępowaniu dokumentów, jako dowodów utrwalonych za pomocą urządzeń wskazanych w/w przepisie,
4. art. 208 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i w przypadku powzięcia wątpliwości przez Sąd Orzekający, zaniechanie wezwania strony powodowej do przedstawienia dowodów oraz zajęcia stanowiska, celem wyjaśnienia wątpliwości Sądu.

W konkluzji strona skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1 356,20 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rewidenta, ewentualnie powodowa spółka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania w całości wraz z obowiązkiem orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Należy wskazać, że nie zasługuje również na uwzględnienie stawiany przez skarżącego orzeczeniu zarzut naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., którego zasadności upatruje on w nieprzyjęciu za prawdziwe jego twierdzeń mimo, że zaskarżony wyrok wobec nie zajęcia stanowiska w sprawie przez pozwaną zapadł w warunkach zaoczności, a co za tym idzie twierdzenia powoda o faktach objęte są domniemaniem prawdziwości. W odpowiedzi na tak sformułowany zarzut wyjaśnić należy, że wyrażona w art. 339 § 2 k.p.c. zasada w myśl, której sąd wydając wyrok zaoczny, w razie niestawiennictwa pozwanej na rozprawę, przyjmuje za prawdziwe przytoczone w pozwie twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych, może być stosowana tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości, co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy. Tymczasem w sytuacji procesowej, z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, okoliczności przytoczone w pozwie na uzasadnienie dochodzonego roszczenia wywołują wątpliwości w zakresie oddalającym powództwo, tym samym nie może być mowy o zwolnieniu sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy twierdzenia powodów uzasadniają żądanie pozwu.

Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej art. 233 k.p.c.. W szczególności Sąd I instancji prawidłowo ocenił, że powód nie przedstawił żadnych dowodów, z których wynikałaby podstawa żądania zapłaty kwoty 215 zł tytułem opłat dodatkowych, jak również uznając je za element niedozwolonych postanowień umownych, zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 października 2006 nr. Sygn. akt XVII Amc 101/05 i wpisanych w dniu 3 stycznia 2007 r. pod nr 978 do rejestru niedozwolonych postanowień wzorców umownych.

Nie może być również mowy o naruszeniu przez Sąd I Instancji reguł wyrażonych w przepisach dotyczących postępowania dowodowego tj. art. 236 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 308 § 1 k.p.c. oraz 208 k.p.c., które to zarzuty de facto sprowadzają się do zakwestionowania braku podejmowania przez Sąd inicjatywy dowodowej zmierzającej do wyjaśnienia wątpliwości związanych z zasadnością dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontradyktoryjności, stosownie do treści art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c., to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik, albowiem Sąd nie ma obowiązku działać w tym zakresie z urzędu, (zob. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPUS 1998, Nr 21, poz. 6 oraz z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPUS 1999, Nr 20, poz. 662). Strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków braku aktywności; w szczególności braku wniosków

dowodowych mających na celu udowodnienie słuszności dochodzonych roszczeń lub podnoszonych zarzutów, wpływa na określony wynik postępowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako niezasadną, na podstawie art. 385 k.p.c.